

INGEZONDEN.

De redactie behoudt zich voor, ter bevordering van spoedige plaatsing der stukken, zoo noodig eenige bekorting aan te brengen.

GEZWOLLEN LYMPHKLIEREN, RUBEOLAE EN MORBILLI.

In de leerzame klinische les van 12 Maart noemt dr. DE JONGH het voorkomen van lymphklierzwellings, vooral in den nek en aan het achterhoofd, bij rubeolae. In zelden voorkomende gevallen zouden deze gezwollen klieren reeds aantoonbaar zijn vóór het uitbreken van het exantheem.

Als huisarts van een paar internaten heb ik gelegenheid gehad vele kinderen en jonge menschen tijdens epidemieën gedurende het incubatietijdperk van dag tot dag waar te nemen.

Mijn ervaring daarbij opgedaan is, dat de zwelling der klieren in den nek, op het achterhoofd, vooral ook op het mastoid vrij regelmatig voorkomt bij rubeolae en wel niet alleen sporadisch maar tamelijk frequent, vóórdát het exantheem uitbreekt. De patiënten, vooral de oudere, klagen dan over een licht pijnlijk gevoel in den nek en hebben zelf de „bobbeltjes” al gevoeld.

Het heeft mij daarbij getroffen, dat een enkele maal alléén deze lymphklierzwellings waar te nemen is, en dat er überhaupt geen exantheem voor den dag komt. Ik moet er echter voor waarschuwen deze zwellings der occipitale lymphklieren te veel als differentieel-diagnosticum te gebruiken tegenover de morbilli.

Ook bij mazelen komen ze op de zelfde plaatsen en soms in even sterke mate als bij rubeolae voor, nu en dan ook enkele dagen voor het zichtbaar worden van het exantheem. Gedurende de mazelenepidemie van dezen winter bij voorbeeld is dat heel sterk het geval geweest.

Het kwam mij gewenscht voor, hierop te wijzen, omdat de differentieele diagnose mazelen en roode hond vaak moeilijkheden oplevert en dit symptoom dus zeker niet den doorslag mag geven.

Voorschoten, 17 Maart 1938.

M. VAN DER STOEL.

ZUINIGHEID EN WIJSHEID.

Collega H. PINKHOF maakt in het vorige nummer eenige opmerkingen over bezuinigingsen, die hem irrationeel en onsympatiek voorkomen. Met deze opmerkingen kan ik het in geen enkel opzicht eens zijn. Dit toe te lichten, zou ongetwijfeld meer plaats in dit *Tijdschrift* vragen, dan beschikbaar is. Ik zal dit dus elders doen.

Intusschen moeten de gedupeerde ziekenfondsartsen (in Amsterdam alleen zijn dit er reeds per kwartaal een 70-tal), die een gedeelte (soms zelfs een zeer groot gedeelte!) van hun honorarium moeten afstaan, omdat ze te duur hebben voorgeschreven, het wel zeer toejuichen, als de tot oordeelen zoo zeer bevoegde collega H. PINKHOF zich met de bezuiniging gaat bemoeien!

Maar.... hij beperke zich niet alleen tot het bestrijden er van!

Amsterdam, 20 Maart 1938.

ANDREAS OTTO.

Naar aanleiding van het stukje „Zuinigheid en wijsheid” van collega PINKHOF, moet mij van het hart, dat ik in dit artikel de zuinigheid tevergeefs gezocht heb, en eigenlijk ook de wijsheid.

Voorzoover hij waarschuwt tegen voor de gezondheid schadelijke vloeistoffen in (voortdurend herhaalde) haarwaters, kan ieder het met hem eens zijn. Vreemd lijkt het mij, dat hij het voorschrijven van haarwaters niet met eenigen wrevel afkeurt. Straks komen nog tandpasta's, toiletzeepen, scheerzeep, eventueel gevolgd door poudre de riz en lippenstiften.

En is het zoo erg, als een drankje geen delicatessé is (behalve dan voor kinderen)?